

MAKLÁRI Judit

Tigrisszív

Sárgás cseppek formájában jelenik meg
a szív sötétvörös szövetében.
Nálunk néma bátorság,
csak tágult erek, vajsárga csíkok.
Kenyérre lehet kenni az érzéseket.
Lerakódnak a szívben,
elnehezítik a mellkast,
ahogy kifújnad a levegőt,
ők még inkább bent marasztalják.
Ez adja majd a különleges mintát,
a vörös izom között azokat a tarka,
oda nem illő foltokat.
Lassan, de biztosan terjednek,
miközben összehúzódásra
képtelenné teszik a lelkedet is.

Nézd, az igazi nagymacskák jól tudják,
hogy a gazellát nem szeretgetni kell,
hanem megenni.

Légzőciklus

Vékony felülúszóként csúsznak egymáson a napszakok,
ahogy összefutok a szádban.

Én vagyok ma az édes,
belülről vonlak be valami viaszossal.
Hajlékony lágyrészed vagyok,
besimulva várom, hogy egyedül maradj,
aztán a csendes magányban hozzám érj.

Hangulatos tetőterasz
a koponyád elején simuló barázda,
amit a gondok jó tervezőként
építettek ki tavaly nyáron.
Helye van benne egy gejl koktélnak,
émelygésnek és cigarettának.
Innen nézem a legfelső ráncon könyökölve,
ahogy a szívedtől a talpadig
feloldódik a hullamerevséged.
Letelt a negyvennyolc órád,
már menekülsz előlem;

Kifőtt gócok gurulnak végig
a rózsaszín halmok között,
nekiütközve a tüdőd csúcsának,
ettől mély, őszinte sóhajjal oszlatja el
az örökkévalóság torlódó báját.
A két lapockád közti térben
a nedves, fénylő, márványozott szervek
lassan csak roncsolt szövetszaporulatok.
Olcsó játéka a kilélegzett emlékeknek,
halvány, párás, múltbéli ködkép,
ami nem feszíti tovább mellkasod.
Ez már a nehézlégzés nyugalma.